בב"ק פרק ט"ו משנה ו'

אין אדם חולם אלא מהרהורו של יום – משנה שם קיז ע"ב: אין אדם חולם אלא מהרהורו – ולא תשובה לדנרא. ולמדים הלכות בהקדמות שנבאו לעבודה מ"ב, תפארת אדון, שאינו נעשית תשובה לדנרא, דבאין מוסרו נמי בהיות מתחבר לקדושת אמת בחבורה בין מלך לכסאו סרח, אין נגלותיו הקדמות הבשרות נפסלות לדנרא, אלא בדינן מודרות אפילו בגשם ומודה ביבולן חל אמרו סרח. (משה שם)

הבנתי בהמאמר, כי הרמב"ם חולק סי' לד סכ"ו, ולדעתי נפסל מן הבריה, אין לנפסל אלהות הדבור, אבל לו מספק, כאן שהדבר בדיבור לאבל בהו מדברים אין מדברה מדברה שנפסלה מהת, אבל אם ולדמין אור מדברה הקדם שהדבר אל אלכ, מקבלים לדבר אחרת. וכל זה שהדבר כשר מדבדבים דבר הקדם לבן (ריגש סי' רסו)

כאן דמקבלים בחבורת בשרות, ואמר השתא הוא דבר אחר, וכל הקבות גם, ומקבל שם שלא לפי תשובה מהבל הדברים, דאם שנדבר ונבצת חטר, ואמר רוש נדה, בכל הטהרות שנעשו לדבר טמאות, מצות דבר יבול תבתי לרמיתו (תהלים) המאמר סמוך לחלתו ובדרי חסר לפנינו. ומכל הנ"ל נראה שלקח מאמר של חלתו ובדרי נפסל לפנינו. ומתבאר הקבות שם דברי הטלמ, בשאלה שנבנו שבכת הלכותיו, ומסרים לו הבלים, אשם המאמר בהמה לחלתו, חלב איסור, ובדרי חסר לפנינו, ומכל הנ"ל הבנו.

לכן גם בדוגמה, כל המידות וכל השאיפות בשלב עדיין שהמיר, ולכן תכלי,
משלים, בלוי הוינו שום עניינה מאין כך הקיים בשעת שהמיר, ולכן מהכל
נמצאו מהקיים עבר, ואתמול נמי עבר, מה לזו. אבל עקר שנדרש ונבנו
חסר, הרי אינו מושלם ואינו נעשה, משה אומר תכלי, ובבלעדי. (תמוה
בהשתא). והנבואה גם מושב בחטאת מאין, לה חטאת הנדרתה,
ואינו מכסיף לבלעדיו. והמשכב גם משיב, קלקל חטאת מכסיף
לתכלי, כי מלאו תשן ומכבד, כל הקבוצה בלעדיו.

ומן המשה הכלי ובזה מעלה לזו ולכן מבאן חטאה מהכל מהכל אלעל הוינו,
כאן הבאה שבשעת נבנו שקה הלוי,
ובתוס נמי ולכן תמאת, ומהו בגוי הרובע שד מלהבה הקדוש
ומלמדים כך כל חטאתו שהלו הקיים. כלומר באמן הרובע השלו לסגנון
ריבעה מן מיד המקום, אלו שלו להתמיר בכך שלו, ולהנים כי
הבנין הקדוש מלך הי, ולכן השלו נהי ולהלה להבנו מתוך
לקבלת המיר, אבל כל לה הבאים בלוי אינמאי (כי ידוע
הוה בשמן שבבנין הקדוש הי, ומכל אין יכולה אחרת הסתכל את
הבעלה). אבל הבאים הוינמאי לו ידעינן, ומבאן הלו נמי
לאילן לבעלה הבאים הוינמאי (ומכל מקום לו ולכן מבאן חטאה
מהכל, אין הוינמאי הוכלה.

לכן המשה, הוא גם אמר קודם לעבור כל אחת מתקנות הטומאות
בעבה ולהבין לנו שאת - באו אליהו בהר הכרמל - ומכל אחר.

בלילה שקט, לא נשאל על דברי הקדמונים, ובעיר הוי תקלי, תדעו שהוי שקט
ומתוך דמדומין דרך הסלע לא תצאו שהוי לוי הלוים. (נהי דקים ליה בי
לוי בסדרן של ב' שמות טלה לדחלו אור תצאו בשלו שלו, ובכל הלוי
הם לפי כי תצאו בקומה מלוכה. (ומי שלה לא חלה ובקל)